

jeg, jeg skylder at sige efter mine Udtalelser i Fjor, som for øvrigt vare meget blide og afdæmpede, men dog havde Karakteren af, at jeg troede, at Statens kommitterede i Bankkomiteen ganske havde ladet sig beherske af Hovedbankernes Stemmer.

Dette var, hvad jeg vilde sige om selve Sagen, som jeg i øvrigt altsaa ligesom de foregaaende Talere anbefaler til hurtig og velvillig Fremme. Jeg tror, at alle kunne være enige om, at Tidspunktet er kommet, da vi maa se at faa hele denne Sag ud af Verden, for at den ikke skal blive perennerende.

Overfor de ærede Medlemmer, som have talt, har jeg et Par Bemærkninger, jeg gerne vilde gøre. Først vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Jeg har for Resten i alt væsentligt gjort det i det foregaaende. Jeg er ikke enig med ham om det Ejendomsselskab, der paatænkes oprettet; det er maaske Vejen til at skaffe Staten i alt Fald i det væsentligste, hvad den kan faa, men det er ikke Vejen til samtidig at skaffe til de andre, hvad de burde kunne faa. Saa er der kun en lille Divergens endnu, idet det ærede Medlem fra Æbeltoft, som jeg erkender har mere Kendskab til disse Sager end jeg, holder paa tre Repræsentanter for Staten i Afviklingskassen. Jeg holder absolut paa een, mod at han faar flere Stemmer. Saa udtalte det ærede Medlem fra Æbeltoft til Slutning den Grundsætning, som der naturligvis er uhyre meget sandt i, og jeg har heller ikke i Sinde at afkræfte den, at dette maatte aldrig gentage sig. Det blev sagt saa kategorisk, og det kan jo være rigtigt nok at sige det for at stramme Folkets Repræsentanter op til at være vagtsomme. Men jeg tror, at selv om det ikke blev sagt, var der ingen Fare for, at man med nogen Art af Letsindighed vilde gaa til den Slags Transaktioner i en nær Fremtid. Jeg skønner imidlertid ikke, at det til enhver Tid kan undgaas, og end mindre erkender jeg, at det vilde have været rigtigt, om man havde undgaaet det denne Gang. For en Gangs Skyld er jeg der enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), det hænder ikke saa tit, og derfor mener jeg, der er Grund til at fremhæve det. Jeg mener ikke, det var nogen Fejl, der blev gjort den Gang, og ingen af de Herrer, selv Finansmændene, altsaa heller ikke det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som har været Finansminister, tør eller kan tage Konsekvensen af, hvad der

kunde være sket, hvis Staten ikke energisk og resolut var traadt til ved den Lejlighed. Det er muligt, at man kunde have gjort det under andre Former, det er en Sag for sig, men der er ingen Tvivl om, at man i det Øjeblik stod overfor en Art Panik, som kunde have grebet det ganske Land og haft uberegnelige Følger. Naar det stod saaledes, mener jeg ikke, at jeg, som for mit Vedkommende handlede under dette Tryk, har nogen Grund til at bebrejde mig selv, hvad jeg gjorde den Gang.

Saa maa jeg maaske gøre en eneste Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som overfor den højtærede Finansminister hævdede, at det ikke lagde noget Tryk paa Forhandlingerne om Sagen, at der her i Folketinget var vedtaget et tidligere Lovforslag med bedre økonomiske Vilkaar for Medkontrahenterne, nemlig Hovedbankerne. Det kan jeg ikke erkende. Det er ganske sikkert, at disse Banker under Forhandlingerne have følt det som en Fordel, at Folketingets Flertal en Gang har vedtaget en Lov, som bød 8 Mill. Kr. i Stedet for her 6—7 Mill. Kr. Jeg kan ikke se bedre, end at det var dem, som havde Fordelene deraf, og Finansministeren, som havde Vanskelighederne derved.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) syntes til Slut at argumentere stærkt ud fra Forhold, som jeg finder ligge den hele Bankhistorie noget ijernt. Kvintessensen af hans Tale var vel dette, at der kan fremkomme saadanne Kalamiteter paa Arbejdsmarkedets Omraade, at det kan være Statens Pligt at træde til. Der er ingen, som kan sige noget bestemt derom, men da Staten traadte til i 1908, var det ikke mindst i Arbejderstandens Interesse, thi Masser af disse vare jo Sparere, og endelig var det jo Arbejdets Fortsættelse rundt omkring, det kom an paa. Derfor kom det hele Samfundet til gode, at Staten traadte til, og ikke en bestemt Klasse her i Landet. Jeg er ogsaa sikker paa, at hvis de Herrer ikke havde set Sagen ud fra dette Synspunkt, vare de heller ikke gaaede med dertil; for at de skulde have gjort det, fordi et Par Banker gik i Stykker og et Par Velhavere tabte deres Aktier, er der ingen, som faar mig til at tro. Jeg tror derfor ikke, der paa dette Punkt er Grund til at tage nogen Art af Reservation. Til Slutning skal jeg gentage, at jeg haaber, vi alle kunne blive enige om hurtigt at fremme denne Sag, for at den kan faa sin Afslutning.